

УДК 346.22:342.518(477)

Д. О. БАБАЙ

здобувач кафедри господарського права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого, Харків
e-mail: dasha_babay@mail.ru

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ГОСПОДАРСЬКИХ ПОВНОВАЖЕНЬ В ІННОВАЦІЙНІЙ СФЕРІ

У статті розглядається особливість Кабінету Міністрів України (КМУ) як вищого органу виконавчої влади та як суб'єкт організаційно-господарських повноважень в інноваційній сфері. Приділяється увага питанню організаційно-господарській компетенції КМУ в інноваційній сфері та засобів впливу КМУ на інноваційну діяльність.

Ключові слова: інноваційна діяльність, інноваційна політика держави, Кабінет Міністрів України, інноваційний розвиток, організаційно-господарські повноваження.

Постановка проблеми. Діяльність органів державної влади в інноваційній сфері та забезпечення реалізації державної інноваційної політики мають покладатися на спеціально уповноважений орган центральної виконавчої влади з питань інноваційної діяльності. Тому необхідно чітко встановити розмежування повноважень усіх органів, залучених до реалізації інноваційної політики, з виключенням повторювання виконуваних ними функцій, використовуючи при цьому за методологічну основу структуру національної інноваційної системи та інноваційного процесу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Слід зазначити, що організаційно-господарські відносини в господарському праві не є проблематикою, що отримала всебічне наукове вивчення. В загальному плані над цією проблемою працювали О. П. Віхров, І. М. Кравець, В. М. Пашков та інші. Однак

для інноваційної сфери ця тематика є доволі не вивченою, адже в інноваційному праві предметно розглянуті питання інноваційної політики (Д. В. Задихайло, Ю. Є. Атаманова), технологій як об'єкта правового регулювання (О. М. Давидюк, І. І. Бочкова), інноваційного інвестування (О. В. Гладка) тощо. Власне система організаційно-господарського забезпечення предметом комплексного дослідження не стала, а тому заслуговує на визначення її як теми.

Формулювання цілей. Метою цієї статті є дослідження організаційно-господарських повноважень Кабінету Міністрів України в інноваційній сфері.

Виклад основного матеріалу. За останні роки питання інноваційної діяльності набуває все більшого обговорення серед науковців, оскільки відіграє важливу роль у сучасній економіці. Тому сучасна система законодавства України про інноваційну діяльність поповнюється низкою нових нормативно-правових актів, необхідних як для реалізації Стратегії економічного розвитку Співдружності Незалежних Держав, так і для адаптації до правового режиму ЄС в даній сфері. Це акти як концептуального характеру, так і загальнорегулятивної спрямованості.

Однією з економіко-правових форм інвестування, якому притаманний спеціальний правовий режим, є інвестування інноваційного продукту, що набуває особливого значення у зв'язку з орієнтацією нашої держави на інноваційний шлях розвитку економіки країни.

Для досягнення мети ефективної організації інноваційної діяльності важливим кроком стає створення та впровадження системи організаційно-господарських засобів впливу на стимулювання інноваційної діяльності у відповідних сегментах національної економіки.

Так, згідно з ч. 1 ст. 325 ГК України інноваційною діяльністю у сфері господарювання є діяльність учасників господарських відносин, що здійснюється на основі реалізації інвестицій з метою виконання довгострокових науково-технічних програм з тривалими строками окупності витрат і впровадження нових науково-технічних досягнень у виробництво та інші сфери суспільного життя. Законодавство України у сфері інноваційної діяльності базується на нормах Конституції України і, зокрема, ст. 54 і складається із Господарського кодексу України (статті 325–332), законів України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків», «Про наукові парки» та інших законодавчих актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері. Основним нормативно-правовим актом у зазначеній сфері господарювання є Закон України від 4 липня 2002 р. «Про інноваційну діяльність», що визначає правові, економічні та організаційні

засади державного регулювання інноваційної діяльності в Україні, встановлює форми стимулювання державою інноваційних процесів і спрямований на підтримку розвитку економіки України інноваційним шляхом [1]. Однак, на нашу думку, поняття інноваційної діяльності повинно бути набагато ширше ніж його визначає сам законодавець. Оскільки в самому визначенні інноваційної діяльності є нечіткість визначення поняття «інновації», його неузгодженість з іншими суміжними поняттями як «інноваційний продукт», «інноваційна продукція». Тому, на думку Ю. Є. Атаманової, поняття «інноваційна діяльність» пропонується розуміти як діяльність зі створення на підставі об'єктів інтелектуальної власності інноваційних продуктів, готових до безпосереднього впровадження (використання) в умовах конкретного виробництва чи господарської діяльності, їх комерціалізації та впровадження (використання) як інновацій у виробництві та соціальній сфері, що здійснюється на основі реалізації інвестицій, з отриманням нової або суттєво вдосконаленої продукції, виконанням інноваційних робіт, наданням інноваційних послуг, а також підвищенням техніко-технологічних показників відповідної господарської діяльності та виробничого процесу [2].

Державне регулювання інноваційної діяльності як комплекс відповідних засобів та інструментів спрямоване на встановлення та реалізацію правових і організаційних відносин, що виникають між органами державної влади та суб'єктами інноваційної діяльності. Головне його завдання – забезпечення відповідних умов для реалізації державної інноваційної політики. Інноваційна політика держави, як і будь-яка інша політика (регіональна, екологічна, соціальна), є галузевим напрямом державної політики в цілому, і насамперед – її економічної політики. Слід враховувати, що інноваційна політика держави (як і економічна взагалі) є об'єктом господарсько-правової науки тільки в частині застосування господарсько-правових засобів нормативного регулювання інноваційних відносин.

Загалом економічні фактори державного регулювання інноваційної політики означають: розвиток ринкових відносин у цілому; розвиток експортного потенціалу країни й розвиток зовнішньоекономічних зв'язків в інноваційній сфері; зовнішньоекономічну підтримку, включаючи надання митних пільг для інноваційних проєктів, включених у державні інноваційні програми; проведення бюджетної політики, що забезпечує фінансування інноваційної діяльності; направлення в інноваційну сферу державних ресурсів і підвищення ефективності їх використання. При цьому окремо враховується виділення прямих державних інвестицій для реалізації інноваційних програм і проєктів, важливих для суспільного розвитку, але не привабливих для приватних інвесторів; створення сприятливого інвестиційного клімату в інноваційній сфері

шляхом надання дотацій, пільгових кредитів, гарантій російським та іноземним інвесторам, що брали участь в інноваційній діяльності; проведення податкової політики й політики ціноутворення, що сприяють зростанню пропозиції на ринку інновацій; забезпечення ефективної зайнятості в інноваційній сфері; сприяння модернізації техніки й розвитку лізингу наукомісткої продукції. Звичайно, інноваційна політика реалізується через інноваційну діяльність, саме вона – найважливіший фактор конкурентоспроможності країни в системі світового господарства.

Аргументація на користь інноваційної політики – більш широка, оскільки інновації зачіпають як державні, так і приватні інтереси. Цим пояснюється, чому обґрунтування інноваційної політики не повністю поділяється всіма зацікавленими сторонами [3, с. 189–190].

Однак сьогодні, незважаючи на високий рівень науково-технологічного потенціалу держави, ринкова економіка України розвивається в умовах критично низького рівня підтримки науки та без належного використання нових технологій. У нашій країні науково-інноваційна сфера ще не стала вирішальним фактором її економічного зростання, що зумовлено низькими темпами зростання прогресивної техніки і технологій, орієнтацією на старі технологічні уклади, високими енерго- та ресурсозатратами, а також відсутністю дієвої законодавчої бази для розвитку національної інноваційної системи. Тому досить актуальним є створення реального та ефективного механізму стимулювання інноваційної діяльності.

Важливо сформулювати такий правовий інструментарій, який дозволить нашій державі швидко та впевнено просуватись вперед на світовому ринку та наблизитись до переходу на сучасні технологічні уклади.

Для цього необхідно, перш за все, механізм реалізації державної інноваційної політики закріпити у чинному законодавстві України (у тому числі й засоби підтримки інноваційної діяльності), зокрема, шляхом прийняття проекту Інноваційного кодексу України або інкорпорації до чинного інноваційного законодавства окремих його сегментів, зокрема пов'язаних із інноваційним законодавством.

Сьогодні у законодавстві України визначення поняття спеціального режиму інноваційної діяльності міститься лише у Законі України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», статтею 1 якого регламентовано, що під спеціальним правовим режимом розуміється правовий режим, який передбачає надання державної підтримки щодо стимулювання діяльності технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств при реалізації проектів за пріоритетними напрямками діяльності технологічних парків. При цьому спеціальний режим інноваційної діяльності технопарків

(відповідно до положень законодавства) передбачає: 1) фінансову підтримку проєктів (повне або часткове безвідсоткове кредитування проєктів чи компенсацію відсотків комерційних актів); 2) цільові субсидії (звільнення від сплати податку на прибуток, ввізного митного збору, відстрочка сплати імпортного ПДВ шляхом видачі податкового векселя) [4, с. 83].

Актуалізують тенденцію до посилення виконавчої влади держави, зокрема, і світові економічні та фінансові кризи, наростання енергетичних, сировинних, продовольчих проблем, стан забруднення навколишнього середовища тощо. Але одним із найгостріших чинників ревізії функцій та місця державної виконавчої влади, як у системі органів держави, так і в контексті засобів її впливу на суспільно-економічні відносини, є проблема загострення міжнародної економічної конкуренції. Визначається проблема конкурентоздатності національної економіки насамперед чинниками масштабу концентрації капіталу, максимального використання конкурентних переваг та інноваційного характеру виробництва. Отже, мова йде про високу суспільну затребуваність промислової, інвестиційної, зовнішньоекономічної і, звичайно, інноваційної політики держави [5].

Станом на сьогодні в Україні склалася така система органів державної виконавчої влади, яка тією чи іншою мірою містить у собі господарську компетенцію в інноваційній сфері. До системи належать такі органи: Кабінет Міністрів, Міністерство промислової політики, Міністерство освіти і науки, Державне агентство з інвестицій та інновацій. Також деякі суміжні повноваження в інноваційній сфері має Міністерство економіки і торгівлі та Державний департамент інтелектуальної власності, який створений і діє як підрозділ Міністерства освіти і науки.

Кабінет Міністрів України, згідно зі ст. 113 Конституції України є вищим органом у системі органів виконавчої влади. Роль уряду в даній статті є визначальною, оскільки стосується не тільки характеру самих повноважень Кабінету Міністрів у системі органів державної виконавчої влади, але і самого об'єкта владного впливу – соціальних, політичних та економічних відносин. Згідно із п. 1 ст. 116 Конституції України Кабінет Міністрів України забезпечує здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави [6].

Саме тому ст. 8 Закону України «Про інноваційну діяльність» передбачає цілу низку повноважень уряду в інноваційній сфері. Зокрема:

– здійснення державного управління та забезпечення реалізації державної політики в сфері інноваційної діяльності;

– підготовка та подання Верховній Раді України пропозицій щодо пріоритетних напрямів інноваційної діяльності як окремої загальнодержавної програми;

- сприяння створенню ефективної інфраструктури у сфері інноваційної діяльності;
- створення спеціалізованих державних інноваційних фінансово-кредитних установ для фінансової підтримки інноваційних програм і проектів;
- підготовка та подання Верховній Раді України пропозицій щодо обсягу бюджетних коштів для фінансової підтримки виконання інноваційних проектів через спеціалізовані державні інноваційні фінансово-кредитні установи;
- затвердження положень про порядок державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів тощо.

Із застереженням щодо законодавчої техніки формулювання окремих повноважень як занадто узагальнених, значно ширших за змістом, аніж окремі повноваження, слід визнати їх досить вагомими за значенням, за силою потенційного впливу на відповідний об'єкт. Такими, зокрема, є здійснення фінансової підтримки інноваційних проектів за рахунок держбюджетного фінансування, створення спеціалізованих фінансово-кредитних установ, дещо невиразне за технікою, але точно за напрямом управлінського впливу сприяння створенню інфраструктури, а також підготовка та подання до Верховної Ради України окремих загальнодержавних програм інноваційного розвитку.

Ці названі повноваження Кабінету Міністрів України, що визначені цитованим законом для інноваційної сфери є по суті універсальними і абсолютно прийнятними для галузевої промислової політики, інвестиційної політики держави тощо. В той же час законодавець при створенні тексту Закону України «Про Кабінет Міністрів України» у 2007 р. (а також і у змісті подальших його редакцій), тобто через п'ять років після прийняття Закону України «Про інноваційну діяльність» абсолютно не скористався вже напрацьованим досвідом. Адже тільки преамбула Закону України «Про інноваційну діяльність» вказує на досить сучасне і точне розуміння завдань встановлення відповідного правового регулювання. Так, цим Законом визначаються правові, економічні та організаційні засади державного регулювання інноваційної діяльності в Україні, встановлюються форми стимулювання державою інноваційних процесів з метою підтримки розвитку економіки України інноваційним шляхом. Окремо Закон визначає у ст. 6 основні засоби державного регулювання інноваційної діяльності, а саме:

- формування і реалізація інноваційних програм;
- створення економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності;
- фінансова підтримка виконання інноваційної проектів;

- стимулювання комерційних банків, що кредитують виконання інноваційних проектів;
- встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності;
- підтримка функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури.

Звичайно, що ціла низка цитованих положень Закону дають підстави для дискусії, як з точки зору їх декларативності, так і віднесення саме до категорії засобів державного регулювання, а не напрямів інноваційної політики держави тощо. Однак ціла низка положень цього закону могла б знайти місце у тексті Закону України «Про Кабінет Міністрів України», зокрема, у частині викладення його повноважень. Але в ньому нічого не сказано про інноваційну політику держави як самостійний напрям її економічної політики, про повноваження щодо створення спеціальних фінансово-кредитних установ, зокрема, для фінансування інноваційних проектів, про створення або сприяння створенню, зокрема, інноваційної інфраструктури її спеціальних суб'єктів, що забезпечують рух інноваційних процесів тощо.

Слід зазначити, що до ст. 2 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» в останній його редакції 2010 р. з'явилося положення п. 5 про «забезпечення розвитку і державної підтримки науково-технічного та інноваційного потенціалу держави», а ст. 20 названого Закону хоча і містить вказівку на програми інноваційного розвитку, в цілому є сфокусованою, зокрема, на науково-технічну політику, розвиток науково-технічного потенціалу, порядок формування та використання фондів для науково-технічної діяльності. Але якщо визнати, що науково-технічна діяльність є першою ланкою в ланцюзі інноваційного циклу, що охоплює процес інноваційної діяльності від створення інноваційної розробки до її впровадження у виробничий процес і закінчується реалізацією інноваційної продукції споживачам, зрозуміло, що розробники тексту Закону України «Про Кабінет Міністрів України», формуючи відповідне змістовне наповнення його компетенції, чинне законодавство, зокрема в інноваційній сфері, фактично проігнорували. В той же час виникає запитання, якщо його зміст не відповідає вимогам часу, чому відповідні норми Закону України «Про інноваційну діяльність» не скасовані водночас із прийняттям названого закону [7].

Можна виокремити окрему функцію держави – забезпечення національної технологічної безпеки України, що вимагає правового закріплення відповідного компетенційного навантаження на суб'єктів організаційно-господарських повноважень, а також систематизації відповідних господарсько-правових

засобів впливу. Виокремлено мікрооб'єкт та макрооб'єкт у сфері відносин національної безпеки України. Мікрооб'єктом є відносини щодо створення та використання окремих об'єктів інтелектуальної власності. Макрооб'єктом виступають інноваційна траєкторія, інноваційний ланцюг та типова технологічна конфігурація. Інноваційна траєкторія – кінцева конфігурація інноваційних відносин між суб'єктами та учасниками національної інноваційної системи, що поєднує окремі елементи (стадії) інноваційного циклу різної правової природи в єдиний інноваційний процес. Інноваційний ланцюг – певна стабільна інноваційна траєкторія, що використовується для одного інноваційного процесу протягом значного часу. Типова технологічна конфігурація – комплекс інноваційних ланцюгів, притаманний значній кількості інноваційних процесів у певній сфері за участю широкого кола суб'єктів інноваційної діяльності. Таким чином, підсумовуючи усе вище сказане, вважаємо, що потрібно спочатку удосконалити інноваційний аспект в Законі України «Про Кабінет Міністрів України», а саме об'єкт організаційно-господарського впливу. Інноваційна система – певна ієрархічно побудована та законодавчо закріплена сукупність суб'єктів та відносин, що забезпечують створення, трансфер, застосування, вдосконалення, забезпечення залучення інноваційних продуктів у сфері господарювання з метою підвищення конкурентоздатності окремих суб'єктів господарювання та національної економіки в цілому за рахунок випуску та реалізації інноваційної продукції, а також використання інновацій [8].

Висновки. Враховуючи викладене вище, можна зробити висновок, що:

1) державна підтримка інноваційних процесів може здійснюватись:

а) на мікрорівні – шляхом їх детальної законодавчої урегульованості. Зокрема, відносин інноваційного інвестування; договорів інноваційного характеру як щодо створення інноваційного продукту, так і його комерціалізації. Окремо слід зазначити захист інноваційного права учасників інноваційних відносин, у тому числі і прав інтелектуальної власності; б) на макрорівні – такими господарсько-правовими заходами мають стати формування дієвої системи організаційно-господарського забезпечення впливу держави на інноваційні відносини;

2) така система передбачає з'ясування цілого арсеналу засобів господарсько-правового впливу, що орієнтовані на різні сегменти як самої інноваційної діяльності, так і різні сегменти національної економіки як об'єкти інноваційного розвитку;

3) названа система передбачає логічно сформовану систему суб'єктів організаційно-господарських повноважень з їх ефективним розподілом між цими органами;

4) законодавче забезпечення діяльності Кабінету Міністрів України, його господарської компетенції містить суттєві прогалини в частині його впливу саме на інноваційні процеси в національній економіці.

По-перше, законодавчій інституціоналізації підлягає сама «інноваційна політика держави». А саме таке поняття виступає як комплексне явище, але має характерні вияви свого функціонування – інноваційних ланцюгів та технологічної конфігурації.

По-друге, об'єктом інноваційної системи виступає управлінський (організаційно-господарський) вплив на результати інноваційного розвитку, тому саме ці об'єкти мають стати державним програмування економічного розвитку, що має бути одним із повноважень Кабінету Міністрів України.

По-третє, наступним повноваженням Кабінету Міністрів України має стати право запроваджувати та забезпечувати спеціальні режими інноваційної діяльності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Про інноваційну діяльність [Електронний ресурс] : Закон України від 04.07.2002 р. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.
2. Атаманова Ю. Є. Основні проблеми системного господарсько-правового регулювання відносин в інноваційній сфері : автореф. ... д-ра юрид. наук : 12.00.04 / Ю. Є. Атаманова. – Харків, 2009.
3. Яненко І. Г. Організаційно-управлінські ресурси інноваційного розвитку економіки: методологія та практика : монографія / І. Г. Яненко. – Миколаїв : Вид-во ЧДУ імені Петра Могили, 2012. – 380 с.
4. Матвєєва А. В. Моделювання спеціальних режимів інноваційної діяльності у проєкті Інноваційного кодексу / А. В. Матвєєва // Проєкт Інноваційного кодексу України як новий етап розвитку нормотворення в інноваційній сфері. – Харків : ФІНН, 2011. – С. 81–84
5. Алейникова О. В. Економічна політика інноваційного розвитку держави у ринкових умовах : автореф. дис. ... канд. екон. наук / О. В. Алейникова. – Дніпропетровськ, 2004. – С. 20.
6. Задихайло Д. Д. Функції Уряду України в економічній сфері: модернізація конституційно-правового забезпечення / Д. Д. Задихайло. – Харків : Юрайт, 2013. – 112 с.
7. Задихайло Д. В. Інноваційна політика держави і господарсько-правові засоби її реалізації / Д. В. Задихайло // Інноваційний розвиток України: наукове, економічне та правове забезпечення : тези доп. всеукр. наук.-практ. конф., 27–28 жовтня 2006 р. / упоряд. О. В. Петришин, М. О. Кизим. – Харків : ВД «ІНЖЕК», 2007. – С. – 120–133.
8. Денисов А. І. Господарсько-правове забезпечення технологічної безпеки держави : монографія / А. І. Денисов. – Харків : Юрайт, 2017. – 204 с.

REFERENCES

1. Zakon Ukrainy Pro innovatsiinu diialnist vid 04.07.2002. Retrieved from: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.
2. Atamanova Yu. Ye. (2009). Osnovni problemy systemnoho hospodarsko-pravovoho rehuliuвання vidnosyn v innovatsiinii sferi: avtoref. dok. yuryd. nauk: 12.00.04. Kharkiv.
3. Yanenkova I. H. (2012). Orhanizatsiino-upravlinski resursy innovatsiinoho rozvytku ekonomiky: metodolohiia ta praktyka. Mykolaiv : Vyd-vo ChDU imeni Petra Mohyly.
4. Matvieieva A. V. (2011). Modeliuвання spetsialnykh rezhymiv innovatsiinoi diialnosti u proekti Innovatsiinoho kodeksu. Proekt Innovatsiinoho kodeksu Ukrainy yak novyi etap rozvytku normotvorennia v innovatsiinii sferi. Kharkiv. FINN.
5. Aleinykova O. V. (2004). Ekonomichna polityka innovatsiinoho rozvytku derzhavy u rynkovykh umovakh: avtoref. dys. kand. ekon. nauk. Dnepropetrovsk.
6. Zadykhailo D. D. (2013). Funktsii Uriadu Ukrainy v ekonomichnii sferi: modernizatsiia konstytutsiino-pravovoho zabezpechennia. Kharkiv. Yurait.
7. Zadykhailo D. V. (2007). Innovatsiina polityka derzhavy i hospodarsko-pravovi zasoby yii realizatsii. Innovatsiinyi rozvytok Ukrainy: naukovе, ekonomichne ta pravove zabezpechennia. Kharkiv. VD «INZhEK».
8. Denysov A. I. (2017). Hospodarsko-pravove zabezpechennia tekhnolohichnoi bezpeky derzhavy. Kharkiv. Yurait.

Стаття надійшла до редакції 09.03.2017.

Д. О. БАБАЙ

соискатель кафедры хозяйственного права Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого, Харьков

КАБИНЕТ МИНИСТРОВ УКРАИНЫ КАК СУБЪЕКТ ОРГАНИЗАЦИОННО-ХОЗЯЙСТВЕННЫХ ПОЛНОМОЧИЙ В ИННОВАЦИОННОЙ СФЕРЕ

В статье рассматривается особенность Кабинета Министров Украины (КМУ) как высшего органа исполнительной власти и как субъекта организационно-хозяйственных полномочий в инновационной сфере. Уделяется внимание вопросу организационно-хозяйственной компетенции КМУ в инновационной сфере и способов влияния КМУ на инновационную деятельность.

Ключевые слова: инновационная деятельность, инновационная политика государства, Кабинет Министров Украины, инновационное развитие, организационно-хозяйственные полномочия.

D. O. BABAI

PhD Student, the Economic Law Department, Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv

CABINET OF MINISTERS OF UKRAINE AS AN AGENT OF ORGANIZATIONAL AND ECONOMIC AUTHORITIES IN INNOVATION

Problem setting. The activity of public authorities in the innovation sphere and ensuring the implementation of state innovation policy should belong to a specially empowered agency of the central executive authorities on innovation. Therefore, it is necessary to clearly establish the lines of authority of all bodies involved in the implementation of the innovation policy.

Recent research and publications analysis. Actually, the system of organizational and economic support has not become the subject of a comprehensive study.

Paper objective. The purpose of this article is to study the organizational and economic powers of the Cabinet of Ministers of Ukraine in the innovation sphere.

Paper main body. State regulation of innovative activities as a set of appropriate means and instruments is aimed at establishing and implementing legal and organizational relations that arise between public authorities and agents of innovation. The main task is to provide the appropriate conditions for the implementation of state innovation policy.

It should be noted that, according to Art. 2 of the Law of Ukraine “About the Cabinet of Ministers of Ukraine” in its latest version of 2010 there was a provision on “ensuring development and state support of the scientific, technical and innovative potential of the state”, and art. 20 although it contains an indication of innovative development programs, is generally focused in particular on scientific and technical policy, the development of scientific and technical potential, the procedure for the formation and use of funds for scientific and technical activities.

Conclusions of the research. 1) State support of innovation processes can be carried out: at the micro level – through their detailed legislative settlement; B) at the macro level – the formation of an effective system of organizational and economic support of the state’s influence on innovative relations.

2) Such a system involves finding out an armoury of economic and legal influence.

3) This system provides a logically established system of agents of organizational and economic authorities with an effective distribution between these bodies.

4) Legislative support of the Cabinet of Ministers of Ukraine, its economic competence contains significant gaps in its impact on innovation processes in the national economy.

Short Abstract for an article

Abstract. The article considers the peculiarity of the Cabinet of Ministers of Ukraine (CMU) as the supreme body of executive power and as an agent of organizational and economic authority in innovation. Attention is paid to the issue of the organizational and economic competence of the CMU in the innovation sphere and the means of influence of the CMU for innovation activity.

Key words: innovative activity, innovative policy of the state, Cabinet of Ministers of Ukraine, innovative development, organizational and economic authorities.